

De ved såmænd godt, hvad det handler om, men det var ikke så meget det, de fortalte om. Det var en sprogbrug, der, om jeg så må sige, var en smule forskruet, en smule oppustet og ikke særlig dækkende for det, som Folketinget tager stilling til om lidt.

Jeg mener, at SF har samme problem, som de har på Ekstra Bladet, hvis den tredje verdenskrig bryder ud. Tænk, hvis der nu bliver indgået et sort forlig engang – hvor store typer kan SF så bringe i anvendelse? Det må da være et problem. Det tror jeg da det er. Folk, der råber ulven kommer hver gang, er det svært at fæste lid til, hvis ulven kommer. Og hvis ulven kommer, kunne det jo være, vi havde brug for, at der var nogle, der fæstede lid til SF.

Det var sådan set den bemærkning, jeg havde til debatten. Måske kunne jeg føje til: Egentlig tror jeg, det må give en dyb frustration at skulle være så populistisk så tit.

Hr. Thor Pedersen holdt en tale, som man, hvis man ikke havde været i det fredelige hjørne, kunne karakterisere som gammelliberal, ideologisk bragesnak kombineret med velkendte gamle fordomme og usandheder om Socialdemokratiets holdning til den økonomiske politik. Det er ikke en tale, der er ny for os.

Der var så i debatten fra hr. Thor Pedersens side nogle enkelte fejllæsninger af fodnoter i Økonomisk Oversigt omkring skattetrykkets udvikling. Det fik vi vist klaret. Det var bare synd, at hr. Thor Pedersen ikke nåede herop omkring talerstolen og bekræftede, at han nu havde læst fodnoten rigtigt. Skattetrykket er ikke steget. Det er faldet siden 1993.

Så var hr. Thor Pedersen lidt inde på, hvor mange delaftaler Venstre egentlig, når det kom til stykket, gerne ville have lavet omkring de temaer, der nu er lavet forlig om mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti. Jeg vil godt understrege også i forlængelse af nogle bemærkninger, som fru Pia Christmas-Møller gjorde: Det var sådan set ikke på noget tidspunkt før den dag, den time, Venstre forlod forhandlingerne, til diskussion at lave delaftaler. Det var ikke det, regeringen ønskede, det var ikke det, der var på dagsordenen, og der var ikke blevet lavet en aftale omkring forsvaret og forsvarets økonomi uden i sammenhæng med en finanslovaftale. Jeg siger det bare for en ordens skyld. Men det mener jeg faktisk stod klart hele vejen igennem forhandlingerne.

Fru Pia Christmas-Møller vil jeg måske kun sige den ting til, at jeg mener, De Konservative

ligesom regeringen fuldt ud kan stå inde for den aftale, der her er lavet. Vi er ikke blevet slyngverinder for det. Det er vi ikke. Men vi har lavet et rimeligt politisk håndværk. Jeg synes måske nok, der var nogle enkelte passager i fru Pia Christmas-Møllers indlæg, der var noget farvede og en noget selektiv fremstilling af, hvem der var kommet med hvilke initiativer og hvornår. Men lad det nu være.

Om hr. Kim Behnkes og hr. Thulesen Dahls indlæg kan jeg kun sige, som jeg plejer: Jeg var så glad for, at jeg var så uenig i så meget.

Hr. Frank Aaen talte meget om højredrejningen, som han mente at se i dansk politik. Det kan man godt gøre nogle filosofiske betragtninger over. I en vis forstand er det jo rigtigt, at vi midlertidigt har en højredrejning i den forstand, at så vidt jeg erindrer, har Venstre, De Konservative og de tidligere forenede fremskridtspartier aldrig haft så mange mandater i Folketinget som nu.

Derfor var det selvfølgelig i særlig grad vigtigt – jeg går egentlig også ud fra hr. Frank Aaens synspunkt – at der kunne dannes en regering efter det valg, der gav det resultat, uden deltagelse af Venstre og De Konservative og de dengang forenede fremskridtspartier.

Men der er vel det at sige til det med højredrejningen og forligene og kompromiserne, at når vi betragter den aftale, der nu er lavet, med hensyn til hvem der har givet hvad, og hvilke bøjninger der er gjort mod hinanden, er der ikke noget som helst fundamentalt nyt i det. Det er grundsubstansen i dansk parlamentarisk liv, dansk folkestyre, som det har udfoldet sig i de sidste 75 år.

Sådan vil det være, når vælgerne stædigt og vedvarende sammensætter Folketinget med 8 partier eller flere. Der er ikke noget nyt i det. Der skal laves bøjninger mod hinanden, der skal gås på kompromis, og det er velkendt, at jeg egentlig synes, at sådan noget kan tage sig ganske smukt ud nogle gange, også fordi det så giver – ofte og også denne gang – løsninger, som man måske ikke i alle henseender er fornøjet med, men som i hvert fald har en politisk og folkelig bredde, som man kan være vel tjent med.

Jeg noterede mig selvfølgelig de bemærkninger, repræsentanterne for Grønland og Færøerne – hr. Hans-Pavia Rosing, hr. Otto Steenholdt, hr. Johannes Martin Olsen og hr. Óli Breckmann – kom med. Det er altid nyttigt, at vi i disse debatter får fremhævet de nordatlantiske rigdeles særlige synspunkter og særlige problemer.